

מאד רמזים לפעריהתרבויות העצום, הגורם כיום לדיאלוגי-התרשים שבין העולם השלישי לבין בני התרבות המערבית. למשל, קרונו מלמד את ששת מה זה ספורט, ובמיוחד מה זה רוח ספורטיבית: "אתה רץ כדי ליהנות, לא כדי לנצח". השניים מתחילים לרוץ. ששת רץ כדי ליהנות, קרונו מניע כמטורף ודוהר בכל כוחו, כשכולו מכוסה בפרוות המי שמשות לו לבוש (נוצרי טוב אינו מתהלך ללא בגדים, גם בחום הלהט). מגיעים לקו הגמר, קרונו, שעניו יוצאות מחוריהן מ' גודל המאמץ, נושא את ידיו למעלה ב' חדות-ניצחון, ועווית של שחצנות על פניו; ששת מדלג בקלילות, כשחיוך מ' אושר מאיר את עיניו.

קרונו מלמד את ששת פרק בתורת ה' קפיטאליזם. בתור ליברל אמיתי, הוא אינו מצפה שהכושי יעבוד חינם. הוא ישלם לו במטבע-זהב מדיייום. עד שששת זוכה בכל מטבעות-הזהב כולו, ואז הוא רוצה לקנות את הביקתה של האדון, ולש' לוח את האדון לעבוד תמורת שכר. על כך אין קרונו יכול להשיב אלא בהתי' קפתיזם ובקנה של רובה. ששת מסרב לעבוד. קרונו כובל אותו באזיקים. ששת נימלט לג'ונגל וקרונו, שהתרגל לחברת אנושי, זועק אחריו מרה שיחזור, כי אם אינו יכול לחיות לבדו.

השחור מקבל את הלבן. זוהי נקודת המפנה המבהירה כי ששת הוא המ' חנך וקרונו — התלמיד. והתהליך מגיע ל' שיאו כאשר קרונו, בפיקוח ששת, בונה רפסודה המובילה את השניים לאי של ששת. שם מבקש האיש הלבן להתקבל לתוך השבט השחור, אלא שנפשו הגנועה בחטאים דמוניים, בתסביכים, רדיפת-יבצע וערכים מעוותים, מסכנת את שלום ה' שבט שאינו מסכים לקלוט אותו. האדם

ששת (ריצ'ארד ראונדטרי) — אז למה אתם הורגים אותם?

הלבן הופך בלתי-רצוי בעולם השחוריים — היפוך התמונה שרגילים לראות בתר' בות המערבית.

פיטר אוטול שהופיע, כמוכן, תפקיד קרונו, ריצ'ארד ראונדטרי כששת והבמאי ג'ק גולד, אחד הבמאים החביבים ביותר על שחקני בריטניה, הזדהו לגמרי עם טיפוס מהופך זה לסיפור של דניאל דיפו. בתקופה שבה אירופה צוחקת על אידי אמין הצוחק על אירופה, ותרבות היא מושג יחסי, שלו פירוש שונה בכל מקום, נראית הגישה של אדריאן מיטשל אק' טואלית במיוחד. ואייאפשר שלא להיזכר בסיפור הישן על ד"ר שווייצר, שהסביר לראש שבט כושי בלאמברנה, את פשר המאורעות באירופה, במילחמת-העולם. ה' קשיב הכושי קשב רב, שמע על מיספר ההורגים הגדול, ושאל: "אתם אוכלים את כלם?" שווייצר המועזע הסביר לו כי האירופים אינם ברברים, ואינם אוכי לים בשרי-אדם. ואז שאל הכושי בתמרון: "אז למה אתם הורגים אותם?"

תדריך

תל-אביב

*** מותרת ראשית (אלנבי) ארצות-הברית אורגיל בירושלים: בילי ווילדר שולח חיצים מורעלים בעיתונים ובמרחש מאחרי הכותרות. וולטר מתאו ניצ' לפון.

הנהג והגברת

אי-הבנה (רויאל, תל-אביב, אנגליה) — סרט אנגלי זה, הנק' רא במקורו השכיר, יוצג את אנג' ליה לפני שנתיים בפסטיבל קאן, בהנחה שאין נוסחה בטוחה יותר להצלחה מחיקוי הצלחה קודמת. לכן, מ' אחר שהמקשר של ג'וזף לוזי, המתאר את היחסים הבל-תיאפשריים בין שני מעמדות שונים, במיסגרת סיפור-אהבה על רקע תחילת המאה, זכה בקאן בפרס, סימן שצריך מקשר נוסף.

לא רק בנושאו דומה אי-הבנה להמקשר. שניהם גם יחד מבוססים על ספרים של אותו סופר. אל.פי. הארטלי, שניהם ממוקמים באווירת-כפר בריטית, ובשניהם, האשה היא בת-האצילים והגבר הוא ה"עמך". הפעם מדובר ב' גברת (שרה מייזלס), המשתחררת בתחילת הסרט מבית-מרפא לחולי-עצבים, שם אושפזה מרצונה, לאחר משבר נפשי שנגרם כתוצאה ממות בעלה. הגבר (רוברט שאו) הוא נהג שכיר, מי שמגיש את שירותיו יחד עם הרולד-רויס בברשותו, להסעת בני-האצולה של האזור. הוא מוביל את הגברת מבית-המרפא לביתה, ומוסיף לשמש כנהגה שלה במשך תקופת שובה אל החיים הנורמליים.

בין השניים נוצרים יחסים מוזרים, שהנהג מפרש אור תם כאהבה, והאשה מצידה רואה בהם רק חיבה לחיית-בית מן הסוג המשובח ביותר. בתנאים כאלה, אין מנוס מן המשבר הסופי, שבו מסתבר לו לשכיר שאין לו מה

האדם והחיה

רובין הוד (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — לילדים זה ב' החלט חג: השודר העליון מיער שרוד, הנוטל מן העשירים ומחלק לעניים, התחפש ה' פעם לשועל. כל חבר-מרעיו וכל כנופיות שנאיו הפכו גם הם חיות-יער, וכולם ביחד משתוללים בעליצות בנוסח דיסני, כשסוף הצדק לנצח, או סוף הסיפור להיגמר לפני שברור אם הצדק אומנם ניצח או לאו.

ואכן, ככל הנוגע להנאת הילדים, אין כאן כל ספק: דיסני, ליתר דיוק יורשיו, מכירים את הנוסחות הבדוקות לכן. ואם חסר כאן אותו סוג של אנארכיזם פרוץ, ה' מאפיין מזמן לזמן את מיקי-מאוס ואת דונלד-דאק, או אין כאן הרבה ריגועיקסם נוסח שלגיה, הרי יש בכל-זאת די הפלגות לעולם-הדימיון, כדי להעסיק ולהקסים את הצופים. תחרות הקליעה-למטרה, או הפריצה לתוך מיב' צר המלך ג'ורג' בלי-ארץ, ריגועי-צהלה רבים, האריה הטיפש מהמיטה המעופפת הוא שוב מלך, המוצא אצבע וקורא לאמנו, והקולות המוכרים של הדוב, "באלו" מספר ה' ג'ונגל, מצלצלים כאן בדיוק באותה צורה. מה עוד שאותו שחקן עומד מאחרי הצוירים.

כאן יש להזכיר לטובה את איש הפס-קול. פיטר יוסטינוב הוא המלך המפונק; טרי טומאס — יועצו; הנחש השורק, בריאן בדפורד, הוא רובין; אנדי דבין, דמות מוכרת של מערבוניים רבים, הוא הכומר טאק, וכן

הליצן והגיישה

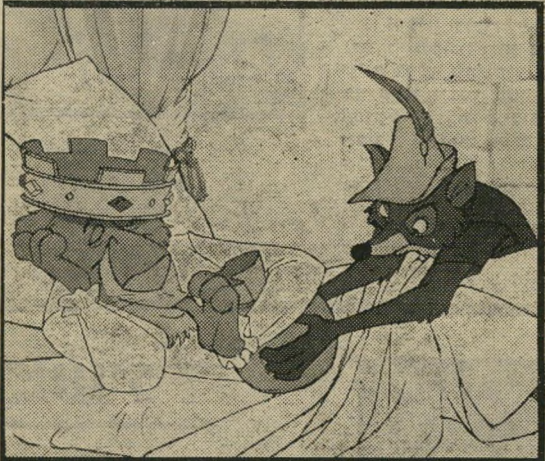
מה נשמע טייגר לילי (תכ' לת, תל-אביב, ארצות-הברית) — לפני כשמונה שנים, כאשר הוד' ליווד הנבוכה לא ידעה להחליט מה רוצה קהל צרכניה לראות, החליט מי שהחליט כי מסתובב בעיר גאון חדש בעל מגע של זחל. הגאון, וודי אלן, שחתנסה כבר בשתי הרפתקות קולנועיות — מה חדש התלתולה וקאזינו רויאל, כשחקן, נודע בטלוויזיה ככדחן פורה במיוחד, וגילגל את הקהל במועדוני-לילה על הריצפה בחלצותיו, נתבקש ל' עשות משוה מצחיק מאד, וזול מאד, שיכניס כסף לקופה מהר מאד.

הרעיון של אלן, שעתידי היה להתגלות אחרי זמן קצר בלבד כאחד מאינטיהטבע חקומיים של חוליווד, היה פשוט. תחת שיעשה בעצמו סרט וייכנס להוצאות מיות' רות, נטל מותחן יפאני מן הסוג המפוקפק ביותר, חיקוי חיזור וצולע של סירטי בונד, והחליף את פס-חיקול. ב' גירסה החדשה, נושאים הגיבורים מלוכסני-העיניים שמות יחודיים, מתחכמים באידיש עסיסית, והדיאלוגים ביניהם קשורים רק לעיתים רחוקות לפעולות המתרחשות על ה' בד. בין מישפט אחד לשני, פורצים מכיוון המסך כל מיני גניחות מוזרות, קולות משונים וצלילים צורמניים, אשר יחד עם הדיאלוגים, יוצרים פס-קול המספר סיפור שונה לחלוטין מהתמונות.

מיילס ושאו: כתר גדול מדי

לחפש בעולמם של רמי-המעלה. הזיוף של האצולה, והפער החברתי, מוגשים בכך גדו' שה, והמלודרמה חוגגת ביחסים בין השניים ובתגובות הקיצוניות, בעיקר של הנהג. לכן אס-כי אין זה סרט גרוע כלל, נראה הפרס שהוא זכה בו בקאן (ביחד עם סרט אחר בעל איכויות מוזגמות, הדחליל), ככתר גדול מדי לראשו.

רובין הוד והמלך: פרלמנטריזם לפעוטים

הלאה, לכל שאר החיות המופיעות בסרט. אומנם, אפשר לכתוב את ההיסטוריה של אנגליה מ' אותה תקופה גם בצורה אחרת. מבדרת ומצחיקה פחות. אבל לא זו כוונתו של דיסני. הילדים לא ילמדו כאן פרק בשלבים הראשונים של הפרלמנטריזם (הרי ג'ורג' בלי-ארץ הוא זה שחתם על המאגנא קארטא) אבל בהחלט יזכו בחוויה קיצית נעימה.

מותחן יפאני עם שמות יהודיים

מי שינסה למצוא כאן את סממני חקומיקאי התוחה על אהבה ומוות בישוני, יעמול לשוא. ומי שראה את הסרט לפני שבע שנים, כאשר זה נקרא עדיין מטוקיו באהבה, וישאל עצמו מדוע לא הבחין אז בגאון שמאחרי המצלמה, יכול לחתנחם. בסך-הכל, אין כאן הרבה יותר מבדיחה, אשר ככל שהיא נמשכת, היא מצחיקה פחות.